MÜREKKEP

EDEBİYAT
DERGİSİ

2011
Bahar

MÜREKKEP

2011 Bahar – Sayı : 1

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Ömer Uyan

Yayın Yönetmeni

Ahmet Eş

Editör

Anıl Şen

Yönetim Yeri

Seyit Ömer mah. Ali Şir Nevai Sk. No:3 Kocamustafa Paşa

Fatih/İstanbul

İletişim

05379831088

e-mail

yekbeyan@hotmail.com

İçindekiler

-sunuş-
Başlarken / 2

-şiir-
Büyüsünler / Necati Mert / 3

-eleştiri-
Türk Edebiyatındaki Dönemsel Ayrımlar ve Belli Başlı Sebepleri / Ahmet Eş / 4

-şiir-
Güneş ve Kaldırımlar / Ömer Uyan / 11

-makale-
Dede Korkut Hikayelerinde Yer Alan Dua Motifleri / Anıl Şen / 12

-deneme-
Söylemek Ya da Söylememek / Ömer Uyan / 18

-şiir-
...(...) / Anıl Şen / 20

-deneme-
Rakı Masası / Zülküf Gözcü / 21

-şiir-
Yarı Ölüm / Ahmet Eş / 22

-makale-
Nef'î'nin Mucizeler Saçan Gazelinin Şerhi / Mehmet Sarı / 23

-deneme-
Beyazın Aşkına Siyah / Semra Baltacı / 34

-şiir-
Karaşın / Zülküf Gözcü / 35

-deneme-
Fall İn Love / Hüseyin Uzun
35

SÖYLEMEK YA DA SÖYLEMEMEK

'Şehir' kelimesinin Farsça olduğunu bilmediğim veya unuttuğum bir günde, bu kelimenin Arapça 'şöhret' kelimesiyle bağlantılı olabileceğini düşündüm.

Çünkü şehir, her şeyiyle bana şöhret'i ve teşhîr'i çağrıştırıyordu: İmajlar, konuşmalar, vitrinler, reklamlar, karakterler, sırlar...

Mahremiyet'e hürmeti kaldıran gizil bir güç barındırıyordu şehirler.

Herkes ve her şey şöhret'e, 'meşhûr' olana hürmet ediyor ve mahremiyet perdelerini yırtmayanlar "mahrûm" addediliyordu.

Tabi bu meydan-ı teşhîr olan şehirlerin figüranları bizlerdik. Şehirler, içimizdeki şöhret ve meşhûr olan'a rağbet hislerini ortaya çıkaran zeminler.

...

"Şöhret" masdarı ile "söylemek" fiilini yan yana getirdiğimizde insanları kabaca iki sınıfa ayırabileceğimizi düşünüyorum: "meşhûr olmak için söyleyenler" ve "şöhreti akıllarından geçirmeyip söylemek zorunda olduklarını samimiyetle söyleyenler."

Bir adım daha atalım ve Yunus'un:

"Be hey Yunus sana söyleme derler

Ya ben öleyim mi söylemeyince" mısralarına atfen bu sınıflandırmayı "şöhret olamadıkları takdirde ölecek olanlar" ve "söyleyemedikleri takdirde ölecek olanlar" şekline getirelim.

...

Söylemedikleri takdirde ölecek olanlar sînelerinde hakikat barındırırlar.

Konuştukları zaman sînelerindeki dillerine gelir, hepsi bu.

Hakikatlerini bazen doğrudan dile getirdikleri gibi, bazen mecaz'a başvururlar.

Yani îmâ ederler, temsîl sûretiyle konuşurlar.

İsimleri duyulmuş veya duyulmamış, umurlarında değildir.

Hakikati, hakikatlerini söylediler ya... Daha ne olsun.

Söylemek için söyleyenlerin ise hakikatlerinden önce 'ben'leri gelir.

Tabi bu 'ben' hakikatinden soyutlandığı için sahîh bir 'ben' de değildir artık.

Onlar da zaman zaman mecaz'a başvururlar. Ama hakikat üzerine bina etmedikleri için mecazları da tıpkı ben'leri gibi mesnetsizdir.

Hayretlerini pek de celbetmeyen ama ısrarla önemli olduğunu vurguladıkları şeyler söyleyip yazarlar. "İlim hayretle başlar" ne de olsa klişe bir ifadeydi.

Hakikat de olsa eskimiş, tâ Aristo'nun kitaplarında kalmıştı.

Oysa şehirdeydik ve her şeyimiz gibi bilgilerimiz de her an yenilenmeliydi.

Yenilenmeliydi yenilenmesine ama gel gör ki çoktan kendi klişelerimizi üretmiştik bile: "Demokrasi, hürriyet, vatan, aşk, bilgi, medeniyet..." ve daha nicesi.

Kavramlarımız yerine içini 'özgürce' doldurabileceğimiz sözcüklerimiz vardı artık.

Dayanak noktamız idrâkimizi aşan hakikatler ve kavramlar olmayınca, idrâkimizi de örten enâniyetimiz oluyordu çoğu zaman.

...

Ne tuhaf değil mi? Söylesek de yaşıyoruz söyle(ye)mesek de...

Ölüm üzerine bir şeyler söyleyebiliyor ve fakat söylemeyince ölmüyor, ölmek derecesine gelmiyor, öleyazmıyoruz...

Bir de pişkin pişkin "Sussaydı öldürülmezdi Hallac" diyoruz.

Sırrı ifşâ etmeseydi...

Ne yani, öldürülmeseydi yaşar mıydı, yaşayabilir miydi sanki?

Söylemeseydi!..

Ömer UYAN